

Nezvaný host'

Ktosi vstúpil do miestnosti. Ktosi ďalší. Ktosi nepozvaný. Zasa prišla. Nikdy nemala problém sa len tak vtrieť, keď ju nepozvali. Vždy mierila k osamelej osobe. Akoby ju chcela utešiť. Akoby vedela, že potrebuje spoločnosť. A tá osoba som často bola ja. Vedela sa vtrieť do každej fotky, z ktorej na mňa nemo cívela.

Nikdy sa neobťažovala zvoniť či klopať. Vždy sa zjavila akoby z hmly. Čierne lodičky noci ticho klopajú na plávajúcu podlahu. Vo vzduchu visí cigaretový zápach a každým klopnutím silnie. Vo dverách sa vlnia tmavo-modré šaty a čierna kožušina na leme kabáta.

Havranie vlasy jej splývajú na plecيا a oči jej zakrýva sieťka z klobúčika. Krvavý rúž na plných perách sa rozťahuje v úškrne. Áno, je to ona. Zas prišla nevhod.

Nikdy som nepochopila, prečo chodí vtedy, keď sú okolo ľudia. Niežeby sa nezastavila, keď som sama, ale skôr vyhľadávala spoločnosť, povedala by som. Ako tak na ňu pozerám, dnes sa obliekla inak. Pestrejšie... Zjavne má niečo za lubom.

Opäť si uvedomím, že ľudia odchádzajú. Samozrejme. Vždy akosi zariadi, aby sme ostali samy. Ale prečo? Príde, aby ich odo mňa odohnala? No dráždiť ju odporom by bolo zbytočné. Nikdy neodíde len tak. Už som sa ju snažila vyhnúť mnohokrát. Buď ostala, alebo ma porezala svojou dýkou a odišla. Je neuveriteľne zručná.

Sadla si na gauč, nohy vyložila na stolík. Netvári sa tak, no stále je host'. Musím sa k nej tak i správať. Ponúknuť ju ako ostatných, počúvať ju ako ostatných, komunikovať ako s ostatnými. Žiaľ, nemám výhovorky.

Ani sa nenazdám a všetci odchádzajú. Ostala len ona v mojom kresle a ja na tvrdej stoličke. Nalievam kávu, kým počúvam jej trpký hlas. Mrazí ma z neho v kĺboch. Taký prenikavý a nepríjemný. Nemožno ho ignorovať. Zaujímalo by ma, ako to naši robia... „Vážne sa na vlastnú oslavu obliekaš takto?“ kriticky si ma premeriava. Naoko sa zahanbím. V skutočnosti som za svoje rifle a košeľu vďačná. Kým nemusím, šaty nenosím.

„Mala by si sa obliecť do pekných šiat. Čierne s ramienkami a účkovým výstrihom by sa ti hodili,“ odmlčí sa a potiahne si z cigarety.

Veľký výstrih a ramienka odhaľujúce plecيا, iste. To čo si ona predstavuje si ja nemôžem dovoliť. Z úcty k rodičom aj z úcty k sebe samej. Lenže ona čaká odpoveď.

Čo jej mám povedať? Nech sa strčí? No iste! S dýkou v ruke!

„Možno áno, ale také nemám,“ pokrčím pleciami s nevinným úsmevom.

„Hm, no áno a čo tak si nejaké kúpiť?“ dobiedza.

„Dobrý nápad,“ odvetím. „Keď pôjdem do mesta, poobzerám sa po nejakých.“

Spokojne pokývne hlavou a opäť si potiahne. Potom pokračuje v kritike mojej postavy a charakteru. Najradšej by som ju poslala do pekla, odkiaľ prišla, lenže načo? Vrátila by sa. Jej kritické rady sú mi na nič. Len mi zaťažujú hlavu. Po takmer nekonečnej chvíli sa ako obyčajne obráti na ohováranie. Sústredí sa najmä na mojich blízkych. Musím sa držať. Vždy ma premôže. Jej zbraň bolí ako žeravý kov. Zanecháva hlboké jazvy. Nevyliečiteľné, nestaviteľné, nezabudnuteľné.

Každé jej slovo sa vrýva hlbšie a hlbšie do srdca. Každé spôsobuje bolestivejšie a bolestivejšie muky. Hánky mi belejú zo silného stisku rukoväte. Návštevníčka si to zjavne uvedomuje a so spokojným úsmevom pokračuje v reči. Len ju krotko počúvam a nalievam ďalší pohár vína. Nezáleží koľko ich vypije, známky opitosti neprejavuje. Rozpráva odmerane a dotieravo ako pred tým. Ani toto ma nezachráni. Cítim, ako mi zvierajú hruď a do hrdla sa mi tisne krik.

Chcem vyskočiť a čepel jej pritlačiť k hrdlu. Chcem ju zabiť, zničiť, poslať do pekla. Chcem ju donútiť odvolať všetko, čo povedala, ale nemôžem. Viem, že nie. Aj keby som ju opila, či omámila, neporazila by som ju. Jej alkoholický apetít je ďaleko nad priemerom bežného človeka. Ona by ma nezabila, ale mohla by ma umučiť, aby som to urobila sama.

Mohla by k tomu umučiť mojich milovaných. Nie, musím mlčať. Mlčať a počúvať hanlivé reči.

Naraz ucítim, ako moje sebaovládanie slabne a po lícach mi idú slzy. Ospravedlňujem sa a utieram ich.

„Ale to nič, drahá,“ odpovie mi so spokojným škodoradosným úsmevom. „Mať takú rodinu, tiež sa trápim.“

Trasiem sa. Môcť ju tak umlčať! Svoju rodinu milujem a takéto slová potvrdiť nemôžem.

„J-ja,“ koktám.

„No, no, zlatko, len sa upokoj, veď do tej rodiny vlastne patríš i ty,“ vdýchne mi do tváre. Áno, už je toho dosť. Aj ona už je spokojná. Tvrdými prstami mi slabo chytí líce a utrie ho.

Ostré nechty krvavého laku ma poškriabu. Ešte ma dráždi. Vždy ku koncu škrie. Vzchopím sa a zastavím slzy. Srdce mi krváca a ona to vidí. Uškrnie sa a vstane. Vyhlási, že je načas ísť. S trpkým úsmevom vypravádzam starú priateľku k dverám. Nevyzliekala sa, preto nerozumiem, prečo sa teraz zdržiava v predsieni.

„Neboj sa, ja neodchádzam,“ uisťuje ma škodoradostne. „Len počkaj, vrátim sa čoskoro!“ Prikývnem na znak rozlúčky a snažím sa vyhnúť očnému kontaktu. Tie rubínové oči nezniesiem. Natiahne si čierne kožené rukavice a vykročí k ceste. Tam mi ešte zamáva a zasmieja sa. Mocne a nemilosrdne. Vo svetle blesku už zazriem len jej krvavé pery hovoriace: „Čakaj!“

Vyjdem von do ľadového dažďa a smutne hľadím na miesto, kde splynula s hmlou. „Iste, vždy si vítaná,“ šepnem odovzdané. „Len príď a urob mi spoločnosť, moja drahá Úzkosť!“

Daša Brontvajová, ZŠ s MŠ Oravská Jasenica